שעת הכושר תיפוק לי דאוכל שאתה יכול

להאכילו לאחרים הוא דתניא רבי שמעון בן

יהודה אומר ¢משום ר' שמעון בשר בחלב

אסור באכילה ומותר בהנאה שנאמר יכי עם

קדוש אתה לה' אלהיך ולהלן הוא אומר

באכילה להלן אסור באכילה ליאנשי קודש תהיון לי מה לחלן

ומותר בהנאה אף כאן אסור באכילה ומותר

בהנאה חדא ועוד קאמר חדא דאוכל שאתה

יכול להאכילו לאחרים הוא ועוד לדידיה גמי

הרי היתה לו שעת הכושר ואם איתא דלאחר

עריפה שרי רבי שמעון ליתני ומודה רבי

שמעון בפמר חמור ובשר בחלב שמממאין

מומאת אוכלין אי דחשיב עליה הכי נמי הכא

במאי עסקינן דלא חשיב עליה ומעמא מאי

משמאי רבנן אמרוה רבנן קמיה דרב ששת

הואיל ואיםורו יו חישובו פ ולרבנן מי אמר

הואיל ואיסורו חישובו והא תנן ישלשה עשר

דברים מ אמרו בנבלת עוף מהור וזו אחת

מהן צריכה מחשבה ואינה צריכה הכשר

ואי איסורו חישובו למה לי מחשבה הא מני

רבי שמעון היא תא שמעי נכלת "בהמה

ממאה בכל מקום ונבלת עוף מהור והחלב

בכפרים צריכים מחשבה ואינם צריכים

הכשר ואי אמרת איסורו חישובו למה לי

מחשבה הא מני רבי שמעון היא תא שמע

סובלת יבהמה מהורה בכל מקום ונבלת עוף

המהור והחלב בשווקים אינן צריכין מחשבה

ולא הכשר הא ממאה בעיא מחשבה וכי

תימא הא מני רבי שמעון היא הא

מדסיפא רבי שמעון הוי רישא לאו רבי

שמעון דקתני סיפא רבי שמעון אומר אף

הגמל והארנבת והשפן והחזיר אינן צריכין

לא מחשבה ולא הכשר ®ואמר רבי שמעון

מה מעם הואיל ויש בהן סימני מהרה

אלא אמר רבא דכולי עלמא לא אמריגן

איסורו חישובו ואי דערפיה מיערף הכי נמי

מה א ב מיי פ"ג מהלכות טומאת אוכליו הלכה ג:

מוסף רש"י

מה להלן כו' ומותר בהנאה. כדכמיב לכלב משליכון אומו והא הנאמו הוא מה שכלבו אוכל דממשבמו עליו (מנחות קאי). צריכה מחשבה. לאכילה ושוב מטמא מאליה ומחזור ומטמא אוכליו במגע. דהא מאליה ווכפין בנוגע, דיטו ננחפים קודם נחשבה אין לה טומאה אלא בבית הבליעה (נדה 1:) או: להצטרף פחות ממנה להשלים מכביצה אוכלין להבל טומאת אוכלין במגע (זבחים קה:). ואינה צריכה הכשר. לטמא, לא למים ולא למגע שרץ, שמאליה מטמאה הואיל וסופה לטמא טומאה חמורה (שם כעי״ו נדה נו. נבלת בהמה שמאה. סתמא לאו לאכילה. הלכר שבאחה. פותוח מה מוכיים, הפכן בעיא מחשבה ונהי דאי איכא כזית בלא מחשבה מטמיא אפילו אדם וכלים וכל שכן אוכלין ומשקין, אלא להכי מהניא מחשבתה דאי איכא פחות מכבילה שאר אוכליו ופחות פחות ונכיס שמי מוכנין ופחות מכזים נבלה משלים לכבילה, אי חשיב עליה מלטרפא בהדייהו ומקבל טומאה במנש שרן ואי לא לא (נדה ני). בכל מקום. ואפילו בשווקים שיש שם רוב עם לריכה מחשבה לאכילה לקבל טומאת אוכלין, הואיל דאין דרך לאוכלה (כריתות כא.), וגבלת עוף טהור והחלב בכפרים. שהעם מועטין צריכים לטומאת אוכליו. ואינם צריכים הכשר. משום דמטמאין טומאה חמורה, דנבלת בהמה מטמאה בגדים אבית הבליעה ואמרינן דכל שסופו לטמא טומאה חמורה אינו ל**ריך הכשל** (שם, ועי"ש בטעם של"ג נין הכפר (שנו, על שבטמט של ג והחלב), נבלת בהמה טהורה בכל מקום. ואפילו נכפריס דליכא אוכלין מרובין סממא לאכילה (נדה נ:). ואפילו בכפרים מהסינה (נדה 13). ותפינו בכפרים שהעם מועט אינן לריכין מחשבה דסתמת למחלל עכו"ם עומדת (בריחות בא). וגבלת עוף טהור והחלב בשווקים. שהעם מכובין (שם) דחיכת עם כב וחוכלין מכובין (שם) דחיכת עם כב וחוכלין הכל, וכן חלב בהמה דכרכים אין לריכיו מחשבה. אבל בכפרים בעי לויכן תחופט, חבר בנפרים בער מחשבה (נדה ב:). אינן צריכין מחשבה ולא הכשר. דנבלת בהמה ועוף מטמאין טומאה חמורה, ומלב בחלב שחוטה קמיירי, שהרי הוכשר בדם שחיטה ורדיחוח

שימה מקובצת

ואיסורו. ס"א חישובו ומי אמרינן איסורו חישובו והתנן כו': 3 חישובו ור"ש לא אמרינן איסורו חישובו ור"ש לא אמרינן איסורו חישובו: גן דברים נאמרו בנבלת עוף הטהור צריכה ותיבות וזו אחת מהן נמחק: זן קאי הס"ד ומה"ד וטעמא מאי מטמאי רבנן. כיון דלא חשיב על פטר חמור הס״ד ומה״ד ואיסורו: קּן נגע בה יורע שאת חוט היא אחרי כזי שרץ שאם תגע היא אחדי כן: ו) אם כן אוכלה ואז מטמאה אותן בגדים: ו) הכשר והאי סופו לטמא טומאה חמורה ואין . צריכין הכשר דלא שייך הכשר אלא בטומאה: זו ואחת דטמאה היא: טו של נכלת בהמה טהורה: ין כ"ש שאר אוכלין: יf) מתיבת והחלב עד תיבת ליה בסה"ד כ"ז אינו נמצא בס"י: ינן חמורה כשהיה בה זית: יגן בנבלה. ס״א עם אביה: יון דרבנן ואי דערפי: ען וי"ל דקסבר תנא: עון והדר קאמר תלמוד לומר גז"ש אלמא אתיא גז"ש ומפקא מקל וחומר ופירש ר"ת דבהאי קרא איירי נמי במידי: יוז בשדה דבשר

יען מקדש ואית ליה: כן קדש דרשי שהם ענין אחד ודמו טפי אהדדי א"נ: לא) למימר ביה דאין: כען בשטחה דקרא ולית: ען מקדש ואית ליה: כן קדש דרשי שהם ענין אחד ודמו טפי אהדדי א"נ: לא) למימר ביה דאין: כען בשחוטה ומשום שכבר הוכשר הרי: כען מכליה ולמבי לפן ושמא אחדי כן הוגה אות מ"ם כ"ז מנחק: כען דותשי בהכשר קודם מחשבה מ"ם מסתברא דרך סתם משנה דמכי טורתו מכרא דוה בסיפרא גרסינן לה שפיר החלב בשווקים א"צי וכרי ובחלב שחוטה איירי רכן פירש הקונטרי הס"ד: כען עופות ובסיפא דבשווקים פרש"י דיש בה רוב עם ועשירים הם ויכולים לאכול עופות ונראה לפרש טעם אחר מון פנים זה וחסי את מכוחת הבספה בשחקים כי די שב הוד בנו לפסיד הוד לרכי מחשבה להאכילה לפוחת המהו לכם שכם אחר דבברכים אוכלין מורבין רוקנין כל דבר אבל בכפרים יש אוכלין כוי מעליא הס״ד ומה״ד צריכין מחשבה להאכילה לעובד כוכבים נואם לאו אין מטמאין טומאת אוכלין וא״ת נבלת בהמה טמאה טומאת אוכלין למה לה הא מטמאה אדם וכלים וכ״ש שאר אוכלין תריץ כדאמרינן בכריתות בפ׳ דם שחיטה דאי איכא פחות מכזית נבילה והא דאינה צריכה הכשר פ״ה הואיל ומטמא טומאה חמורה כשהיה בה כזית שלם בעודה מחוברת עם אביה ולא יתכן לומר כן דמה שטמאה מתחלתה טומא[ה] חמורה אין מועיל לה כמו שפי׳ הקונטרס בעצמו בפ׳ בהמה המקשה גבי חד לבשר הפורש מן הבהמה וחד לבשר הפורש מן האבר ומאי אולמיה דהאי מהאי סד״א הואיל ומטמא בעצמה בפי בהמה המקשה גבי חד כשה הפורש מן הבהמה וחד לבשר הפורש מן האבר ומאי אולמיה דהאי מהאי מדיא הואיל המטמא טומאה חמורה טומאה חודה האבר מה שהיה מתחלתו מטמא טומאה חמורה טומאה חמורה בעבודו מחובר באבר אין מועיל לי לני לענין טומאה קלה לאחר שפי כיון דאינו מטמא עוד טומאה חמורה וכן טשמע בסיפ העורו ההרוטב גבי חותך כשר מאבר מן החי דקאמו חישב עליו ואח"כ חתכו טמא ומוקי לה בשהוכשר ופריך ל"יל הכשר הרי מטמא טומאה חמורה אגב אביו ומשני כששמש מעשה עץ שמש פי׳ ולכך לא הועיל לו טומאה חמורה שהיתה לו להעשות אוכל לענין הכשר וי"ל הך דשמעתין דהאי פחות מכוית נבילה חשיב סופו לטמא טומאה חמורה כיון דחזי לאצטרופי לכוית והכי איתא בהדיא בפרק דם שחיטה הס"ד: מו טוב אלו כותלי דחזירי וכז אמרינז במגילה וישנה ואת נערותיה לטוב בית הנשים אלו כתלי דחזירי מ"מ מה שהוא מבהמה טהורה

מה להלן אסור באבילה ומותר בהנאה כו'. מימה לבפרק כל שעה (פסחים כד:) דריש איסי בן יהודה איסור באכילה מהכא ואיסור הנאה יליף מק"ו דערלה והשתא במאי פליגי וי"ל ^{טון} קסבר תנא דהתם כיון דמצי לקיומי תרוייהו הגורה שוה וק"ו מקיימי ומיהו קשה דבכמה מקומות אמיא ג"ש ומפקינן מק"ו כדאמר בכמה דוכמי שיכול ועושה ק"ו והדר ^{עוז} חלמוד לומר אלמא אחיא גזרה שוה ומפקינן מקל וחומר ופירש ר"ת קרא

איירי במידי דאסור בהנאה כגון קדשים איירי במידי דחסור נטמנט ב..., ... שילאו חוץ למחילתן דדריש בפרק בחמה שילאו חוץ למחילתן דדריש בפרק בחמה יון כיון המקשה (חולין סח.) מבשר בשדה ^{יון} כיון שינא חוץ למחינה נאסר ואע"ג דפשטיה דקרא בהיתר הנאה כדכתיב לכלב תשליכון אותו קסבר תנא דהתם להכי אהני ק"ו דילפינן מקדשים דאיירי בהו נמי קרא ותנא דהכא סבר מטריפה דשריא בהנאה ילפינן כפשטה ^{יקן} ולית ליה קל וחומר דהכי נמי מאן דדרים איסור הנאה מג' לא תבשל לית ליה קל וחומר ^{ע)} (וא"ת מאן דדרים ליה יטן מקודש אית ליה ק"ו) מיפוק ליה איסור הנאה מכל בקודש באש משרף כדילפינן מיניה פרק כל שעה (פסחים כד.) פסולי קדשים י"ל עם קדש ואנשי קדש קדש מענין אחד ודמו אהדדי "א"ג דנין חולין מחולין ואין דנין חולין מקדשים כדלתור פרק כיסוי הדס (חולין פה. ^{כ)}): גבלת בהמה ממאה בכל מקום ונבלת בכפרים עוף מהור מחשבה ואינה צריבה הכשר. והחלב לה גרסינן דליכה ל^{לה]} למימר דחין לכיך הכשר דאי בחלב נבלה הא אינה מטמאה טומאה חמורה דכתיב (ויקרא ז) יעשה לכל מלאכה ואמאי לא נבעי הכשר ואי בשחוטה לכן הרי שנינו בפרק העור והרוטב (חולין קכח.) חזר רבי עקיבא להיות שונה כרבי יהודה דהכשר שחיטה לא מהניא לחלב משום דאכתי לאו אוכל הוא דהא בכפרים לאו בר אכילה היא עד דחשיב עליה ובמסכת טהרות לא גרסינן ליה לגן עכל״ה לפי שיש 0 פי׳ שאין כתב בהן ושמא לדן מאחרים הוגה ואט"ג דרב פפא מוקי התם בהעור והרוטב ושם: פלוגתא דתנאי להן מי בהיתר מחשבה מ"מ מסתבר דהכי סתם משנה דמסכת טהרות סברה כי חזרה ובסיפא לה שפיר י החלב בשווקים אין לריך לא מחשבה ולא הכשר ובחלב שחוטה

ם) אמרינן וכן פירש הקונטרס: עוף מהור בכפרים. פירש הקונטרס ^{רון} עניים הם ואין ונבלת עוף

רגילין לאכול עופות לון ונראה לפרש טעם בשווקין יש אוכלין מרובים וקונין כל דבר בכפרים אוכלים מועטין ולא זבני אלא מידי מעליא:

נבלת בהמה מהורה בכל מקום. מה שיש חילוק בין טמאה לטהורה ואע"ג דתרוייהו לא מזבין אלא לעובד כוכבים וחפלים הם בחזיר יותר כדאמרינן התם חולין (ד' יו.) ובחים מלאים כל טוב למ[כותלי) [קדלי] דחזירי ואמרי' במגילה

(דף יג.) וישנה לטוב ש' כחלי דחזירי מכ"מ מה שהיא טהורה משוי אוכל בראויה מעט הואיל וכשאינה נבילה אוכל גמור הוא לישראל ומהאי טעמא מהני לרבי שמעון בגמל וארנבת שפן וחזיר ^{כעו} סימני טהרה לשוויי אוכל כדאמר בסמוך ובקונטי נמי פירש כאן נכלת בהמה טמאה כ"מ שהיא סממא לאו לאכילה קיימא דמאיסה ועוד יש עליה שני דחויין אחד שלא נשחטה ועוד דטמאה היא וגבי נבלת בהמה טהורה פירש סתמא לאכילת עובד כוכבים דלא מאיסה ועוד לגבי ישראל אין בהן אלא דחוי אחד הילכך אינה לריכה מחשבה: והחלב בשווקים. פ״ה רגילים לאכול עופות ושותן משמע שר״ל דכל שומן קרוי חלב ולא מיירי דוקא ¹³ מחלב האסור כגון חותב

קרום ונקלף (חולין דף מט:):

אי הכי. דטעמא דר׳ שמעון משום הנאה הוא: מה להלן מותר בהנאה. דכתיב לכלב תשליכון אותו (שמות כב): לדידיה נמי. ללורך ישראל עלמו היתה לו שעת הכושר אבל שור הנסקל ועגלה ערופה לא היתה לו שעת הכושר אפי׳ קודם לכן דבהמה בחייה בחזקת איסור עומדת: ליתני ומודה ר' שמעון בפער חמור. אי הכי בשר בחלב מאי איריא דהיתה לה

דהא יכול להאכילו לאחרים הוא: דלא חשיב עליה. לאכילה ומשום הכי לא תני ליה דסתמיה לאו לאכילה קאי:ח ואיסורו חישובו. איסור דאסר ליה רחמנה לישראל משויה ליה חוכל דכיון דאסר ליה מכלל דראוי לאכילה לעובד כוכבים הוא: לריכה מחשבה. לטמא טומאת אוכלין אם נגע פו בהן שרץ שאם תגע אחרי כן באוכלין כשרין תטמאם וכל כמה דלא חשיב עליה לית ביה שום טומאת מגע דנבלת עוף טהור אינה מטמאה אלא אם ח אכלה ואו מטמאה אותן בגדים שהוא לבוש בשעת בליעה: ואינה לריכה הכשר. הואיל ויש עליה טומאה חמורה לטמא אדם ובגדים אם היה אוכלה ואמר בכריתות בפרק דם שחיטה (דף כא.) וכי יותן מים וכו׳י) מה זרעים מיוחדין שאין סופן לטמא טומאה חמורה לריכין הכשר אף כל שאין סופן לטמא טומאה חמורה לריכין הכשר יו ולא שייך הכשר אלא בטומאה קלה דאוכלין וכן מחשבה: ר' שמעון היא. דלית ליה איסורו חישובו: נבלם בהמה טמחה בכ"מ. שהיה סתמה לחו לאכילה קיימא דמאיסה ועוד שיש לה שני דחויין אחת שלא נשחטה ואחת יו טמאה היא וכן נבלת עוף טהור: וחלב. שומן של מו נבלה טהורה: בכפרים. לעניים הם ואין רגילין לאכול עופות ושומן לריכין מחשבה להאכילו לעובד כוכבים ואם לאו אין מטמאין טומאת אוכלין. וא״ת נבלת בהמה טמאה טומאת אוכלין למה לה הא מטמאה אדם וכלים כ"ש יו אוכלין תריץ כדאמר בכריתות בפרק דם שחיטה (דף כת.) דתי חיכת פחות מכזית טמאה" דאין עליה טומאת נבלות שהרי איז בה שיעור ולירפו לפחות מכבינה חוכלין אם חישב על פחות מכזית זה לאכילה מלטרף עם שאר אוכלין להשלימה לכבינה שאם יגע בהן שרץ יטמאו. יאו והחלב לא גרסינן דליכא למימר ביה אין לריך

הכשר דאי בחלב נבלה הא אין מטמא טומאה חמורה דכתיב (ויקרא ו) יעשה לכל מלאכה ואמאי לא ניבעי הכשר ואי בשחוטה ומשום שכבר הוכשר הא שנינו בגמ' בהעור והרוטב (חולין קכח.) חזר ר"ע להיות שונה כר' יהודה דהכשר שחיטה לא מהניא לחלב משום דאכתי לאו אוכל הוא דהא דכפרים לאו בר אוכל הוא עד דחשיב עליה ובטהרות במשנה לא גרסינן ליה: ואינה לריכה הכשר. הואיל ומטמאה טומאה חמורה ים בעוד שהיה בה זית שלם בעודה היא מחוברת בנבלה ים: נבלת בהמה טהורה בכ"מ. סתמא לאכילת עובד כוכבים דלא מאיסה ועוד דלגבי ישראל אין בה אלא דיחוי אחד הלכך אינה לריכה

מחשבה לקבל טומאת אוכלין להצטרף פחות מכזית הימנה לפחות מכביצה אוכלין וכן נבלת עוף טהור והחלב של שחוטה: בשווקים. בכרכים דיש בה רוב עם ועשירים הם ורגילין לאכול רוב עופות ושומן: ולא הכשר. נבלת בהמה ועוף משום דמטמאין טומאה חמורה וחלב שחוטה בשווקים משום שכבר הוכשר בשחיטה דכיון דלא בעי מחשבה אהני ליה הכשר שחיטה: הא טמאה בעיא מחשבה. ולא אמרינן איסורו זהו חישובו: אף הגמל. דינו כבהמה טהורה הואיל ויש בו אחד מסימני טהרה. ומדאוסיף ר"ש בסיפא מכלל דרישא רבנן היא וש"מ לימ להו איסורו חישובו וגבי פטר חמור דמטמאין לעיל [ט:] בדחשיב עליה הוא ואפ״ה מטהר ר״ש דאוכל שאי אתה יכול להאכילו לאחרים הוא דמודה ר"ש לאחר עריפה שהוא אסור כדרב": אלא אחר רבא דכ"ע לא אחרינן איסורו חישובו. גרידא ואפ"ה פלוגחייהו בדלא חשיב וליתא לדרבים. ודקשיא לך מאי טעמא דרבנן יה אי דערפיה מיערף הכי נמי דמודו רבנן דלא מטמא טומאת אוכלין הואיל ולא חשיב עליה:

לון קטז, מנחום קא: ולעיל ח) חונין קטו. מנחות קה: [נעינ ו:], ל) נדה נ:[זבחים קה:] טהרות פ"א מ"א, ג) עוקלין פ"ג מ"ג נדה נ: כרימות כא, ד') [עוקלין שם] נדה וכרימות שם, ה') [אין זה במשנהן, 1) [ויקרא יאן, 1) נבלה במשנהן, 1) [ויקרא יאן, 1) נבלה נ״ק, ת) נ״ל לדרב ששת, ט) נ״ל ומלו דדרים ליר חבודה ליק, ח) ניח נדרב ששח, ט) ניינ ומאן דדריש ליה מקודש אית ליה ק"ו וא"ת מיפוק וכר'. נ"ק, י) דרשינן אינ. צ"ק, ל) [וע"עמוסי פסחים כד: ד"ה אמרת], ל) פסוים לי. ז' הם מתרען, ל) פפרים. לייק, מ) בהכשר קודם מחשבה. לייק, נ) והחלב. לייק, a) איירי. ז'יק, ע) נייא שהאכילה קדלי. ז'יק, תורה אור השלם

1. לא תאבלו כל נבלה לגר אשר בשעריך תתננה ואבלה או מכר לנברי כי עם קדוש אתה ליי אלהיף לא תבשל גדי בחלב אמו: דברים יי כא בחלב אתר בשל גדי בחלב הייבר בי הייבר לי ובשר בְּשֶׁרֶב אָמוֹ: דברים יד כא 2. וְאַנְשִׁי לְדָשׁ תִּהְיוּן לִי וּבְשָׁי שַּׁיָדָה טְרְפָה לֹא תִאַכְלוּ לְכָשֶׁר בַּשֶּׂרָה טְרְפָה לֹא תֹאכַלוּ לְכָּלֶב שמות כב ל תשלכון אתו:

רבינו גרשום

ואינן קרויין אוכל: אי הכי. לר׳ שמעון מאי איריא דבשר בחלב . משום הכי מטמא טומאת אוכליז משום דהיתה לו שעת הכושו משום דהיתה לד שעון הכושו תיפוק ליה דמשום הכי מטמאין דאוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים לעובדי כוכבים הוא דסבירא ליה דמותר בהנאה דתני רבי שמעון וכו׳: ועוד דלדידיה נמי לישראל היתה לו שעת הכושר קודם שנתבשל בחלב. . ואם איתא דלאחר עריפה שרי בהנאה לר' שמעון ליתני ומודה ר' שמעוז בפטר חמור ובשר ו שמפון בפטר וזמור ובשר בחלב שמטמא טומאת אוכלין דהא תרוייהו שרו בהנאה ואוכל שאתה יכול להאכילו לאחרים נינהו אלא מדלא תני ומודה בפטר חמור ש״מ ונגי ומודה בפטר חמוד שימ דלאחר עריפה אסור: לעולם ר' שמעון שרי בהנאה ואמאי לא מטמא טומאת אוכלין: הכא במאי עסקינן דלא חשיב עליה בשעת עריפה דליטמא טומאת בשעת עריפה דליטמא טומאת אוכלין: אמרוה רבנן קמיה דרב ששת. משום הכי לרבנן מטמא טומאת אוכלין הואיל דחמור דאסור לישראל באכילה חומרא דאיסורו חושבו לטמא טומאת אוכלין: ור"ש לא אמר דאיסורו (איסור) חישובו אלא אי חשיב עליה מטמא טומאת אי חשיב עליה לא: ולרבנן מי . אמרינן כו' והתנן במס' עוקצין י״ג דברים נאמרו בנבלת עוף י"ג דברים נאמרו בנבלת פוף. טהור וזו אחד מהן צריכה מחשבה ואין צריכה הכשר כלומר דלא מטמא טומאת אוכלין אלא אי חישב עלה שתהא לאכילה לעובד כוכבים ומשום הכי בעיא מחשבה דלית ליה טומאה אחריתי דהא נבילת ליה טומאה אחריתי דהא נבילת עוף לא מטמאה בנגיעה בכזית כנבלת בהמה ולא מטמאי אלא באכילה בבית הבליעה הלכך . צריכה מחשבה לטמא טומאת אוכלין בכביצה ואינה צריכה הכשר מים דבלא הכשר מים מים דבלא הכשר מים דנבלת עוף מטמא ומ״ט אין צריכין הכשר דקי״ל דכל שסופו לטמא טומאה חמורה בכזית לטמא סומאה וומודה בכוחו אין צריך הכשר והאי נבלת עוף נמי כי אכיל מיניה כזית מטמא בגדים אבית הבליעה והיינו טומאה חמורה דמטמא בכזית כנבלת בהמה. אבל נבלת רהמה מממאה רוגיטה רכזים בהמה מטמאה בנגיעה בכוחו בלא אכילה. והאי דנקט בנבלת עוף הטהור דצריך מחשבה כ״ש נבלת עוף טמא אבל האי דנקט עוף טהור רבותא קמ״ל דאע״ג דעוף טהור דראוי הוא לאכילה

ידון ישוח דואר יואר אמלים. בין לישראל בין לעובדי כוכבים אפילו הכי נבלתו לא מטמאת אוכלין אלא במחשבה ואי אמרת איסורו חישובו שהואיל ואסור באכילה לישראל חשוב וראוי הוא לאכילה לעובד כוכבים מטמא טומאת אוכלין למה לי מחשבה אחריתי: הא מני. דצריך מחשבה ר' שמעון היא דלית ליה איסורו חישובו: ח"ש נכלת בהמה טמאה בכל מקום. בין בכפרים בין בכרכים דאחד עניים ואחד עשירים דרכן לאכול אפיב צריכה מחשבה לענין טומאת אוכלין ואמאי צריכה מחשבה משום דבחמה טמאה היא דלא היתה ראויה לישראל לאכילה והאי דצריכה מחשבה לאו לטמויי טומאת אוכלין דגופה בכביצה קאי דהיא עצמה טמאה היא טומאה חמורה בכזות בלא מחשבה אלא הכי צריכה מחשבה לאיצטרופי קאמר כגון דאיכא פחות מכביצה דשאר אוכלין דלאו דובלה ואיכא פחות מכזית דיו יוכול לאיצטרופי קאמר כגון דאיכא פחות מכזית כיון דלית ביה שיעור טומאה חמורה לית ביה טומאה בגופיה ויכול לאיצטרופי לטומאת אוכלין והשוי להלך צריכה מחשבה ונבילת העוף הטהורה אע"ג דעוף טהור הוא דהי ראוי בין לישראל בין לעובדי כוכבים כיון דבכפרים הוא דלא רגילי למיכל עופות צריכה מחשבה ולטומאת אוכלין דעוף לא צריך מידי לאיצטרופי אלא בכביצה דובלת עוף גומפ קאמר ואינ צריכה הכשר דאפילו בלא הכשר מטמאה דהא אמרן כל שטופו לטמא טומאת אוכלין חמורה אין צריך הכשר. אלא אי נגע בהו שרך בלא הכשר מטמא אוכלין וחא הכא דלא אמרינן איסורו חישובו: זא מני רי שמעון היא ת"ש בכלת בתמה סהורה בכל מקום. כיון דהיתה ראויה בין לישראל בין לעובדי כוכבים ונבלת העוף הטהורה והחלב בשווקים בשווקים היינו בכרכים דהוו מקום שווקים ההם רגלי למיכל בין עופות בין חלב ושומן דעשירים הן. אבל בני כפרים אין רגילין ליכל לא עופות ולא חלב דהחלב משירין אותו לגד להעול מושבה בטמאה טומאת אוכלין ולא הכשר הכשר כדאמרן אם במהו ממאה בכל מקום בציע מחשבה בטומאה בכל מקום בכיע מחשבה בלא מחשבה בטמאה טומאת אוכלין ולא הכשר הבשר בראברן הא בהמה ממאה בכל מקום בעיע מחשבה אין צריכה לא מחשבה בטמאה טומאת אוכלין ולא הכשר הבשר כדאברן הא בהמה ממאה בכל מקום בעיע מחשבה לעניז טומאת אוכליז ואמאי צריכה מחשבה משום דבהמה טמאה היא דלא היתה ראויה לישראל לאכילה והאי דצריכה מחשבה לאו איז צריכה לא מחשבה דבלא מחשבה מטמאה טומאת אוכליז ולא הכשר הכשר כדאמרו הא בהמה טמאה בכל מקום בעיא מחשבה

אין פניכה לא מחשבה הממאה מנלץ לא הכש הנשה בכו באמן הא בהומה מחשבה. אין פניכה לא מחשבה במאה בכל מקום בעיא מחשבה לא מחשבה המאה ואו מחשבה ממאה בכל מקום בעיא מחשבה לש מחשבה במאחר בכיכבים ולא אמרינן דאיסורו חישובו: ואי תימא הא מני דבעיא מחשבה ל" שמעון האיר אוייר אוייר במון מחשבה במול בעורב נמי מהני ביה סימני טהרה כדאמר: () דוקא בחלב האסור: היא דלית ליה איסורו חישובו הא מדסיפא ר" שמעון וכר מה טעם הואיל ויש בהם סימן טהורה חישוביו בכלת בחמה טהורה: מכלל דריש במעון בעיא מחשבה אלמא בפטר חמור ולא בפטר חמור ולא בפטר חמור ולא במעון בעיא מחשבה אלמא דלית להו לרבנן איסורו חישובו: אלא אמר רבא דכולי עלמא. בין לר" שמעון בין לרבנן לא אמרעו בהוץ מין באון בעיא מחשבה אלמא שלון לעולם ליתה לדרבה דאמר מודה ר"שמעון לאחר עריפה נמין אם שריליה ר"שמעון בהוך ואי אמרת אם כן לר"שמעון כיון דלאחר עריפה שרי בהנאה אוכל שאתה יכול להאכילו ה" לאחרים הוא ליתני נמי מודה ר״ש בפטר חמור ובשר בחלב וכר׳ ודאי היא דערפי מיערף להאי פטר חמור הכי נמי דלר׳ שמעון נמי מטמא טומאת אוכלין דעריפה כשחיטה סתם (דמיא) מה שחיטה סתם לא בעי מחשבה דשחיטתו היא מחשבתו אף עריפתו חשבו